

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztály...

Tárgy 351. 81

Hely

Idő

1927ⁿ

Személy

Hely

355. 252. 1004

Szerző: Endrődi Béla

Cím: Rácsot a sarokra

Forrás:

Nemzeti Újság

Bp

1927. 9. 6.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Székesfővárosi háziyomda 1927 — 1695

Rácsot a sarokra

Ma a Rákóczi-ut és a Nagykörut keresztelődik egy félóra hosszát bábáskodtam a felfelé. Gyönyörködtem abban a szemképrázató forgalomban, amit ott a derék rendőrök igen szépen és simán bonyolítanak le, talán egy kissé tulságosan tornászó kedvvel, de mindenestre eredményesen. Megfigyeléseimet bátor vagyok a következőkben előterjeszteni:

1. Az a bizonyos jelzőlámpa, amelyet villanyrendőrnek szokás nevezni, nem ér egy hajtófát sem. Bármelyik színházi világosító különbet, egyszerűbbet és egyszerűbben kezelhetőt szerkesztene egy óra alatt. Olyan nehézkes és olyan fölösleges, hogy azt maga a szerkezetet kezelő rendőr tudhatja a legjobban. Ha egy négyszögletes duca a szükséges négy irányban három-három villanykörtét szelne a piros, sárga és zöld színben s ezeket három kis kapcsolóval gyújtogatná és oltogatná, ez a primitív szerkezet jobb szolgálatot tenne ott, mint a mostani tolható üveglapokkal felszerelt vastartály, amelyben úgy pislog a villanyláng, mint a Batthyányi örökmécsben. Már pedig a különböző színű villanylángok kigyulladására itt nem egy halott emléket őriz, hanem az élők százainak biztonságát. De mit ér vele az ember, ha a soffőrök, akik különben is káprázó szemmel néznek már a jelzőtüzbé, mert a sok utcai piros és kék transzpa-

rens agyongyötörte őket, alig veszik észre a bolhakörték színváltozását. A villanyrendőr tehát megbukott.

2. A villanyrendőrön és kezelő barátján kívül még vagy négy rendőr ügyel a kritikus ponton a forgalomra. Ezek a rendőrök minduntalan felszalutálnak a jövő-menő villamoskocsikon utazó rendőr- és katonatiszteknek. Amint a fehérkeztűs kezüket szalutálásra lendítik, egész kocsisorok rebbenek meg ijedten, mert hozzászórtak már, hogy a fehérkeztűs rendőrkéz irányt mutat. Mintán elsősorban azért állnak rendőrök a kritikus ponton, hogy forgalmat irányítsanak, nem pedig hogy szalutáljanak, tehát a forgalmi rendőröknek meg kell tiltani a szalutálást.

3. Ugyanezek a rendőrök fettenetesen vesződnek a gyalogjáró emberekkel. A lámpa szabadot jelez, a kocsisorok neki-lendülnek és ugyanakkor keresztbe neki-indulnak kényelmesen a gyalogos emberek, az öreg totyogók és az ifju sietők, kutyába sem veszik a veszélyt, azért soffőr a soffőr, hogy vigyázzon a gyalogjáróra. Kocsisok, soffőrök, szegény járművezérek e pillanatban csak a rendőröket figyelik, hogy „felírás” nélkül átjussanak a veszélyes zónán. Ugyanakkor lovak lábai között, autó-kerekek előtt kávé-nénikék kalimpálnak és ősz makrancosok totyognak, akik nem akarnak tudomást venni az új rendről. A mai generáció már valamennyire hozzászórt a sa-

ját érdekében is az új forgalmi szabályokhoz, az öregek azonban csökönyösen nekimennek jobbról is balról is a rohanó kocsisornak. És pontosan sarokról-sarokra akarnak átjutni, például az híres Emke-sarokról a Nemzeti Színházhoz. Ha egy kissé odébb indulnának át, például az Akácfa-utcánál, ott már nincs annyi veszély. De itt a halál leselkedik és a négy rendőr mind a négy irányban óriási munkát fejt ki a gyalogosok visszatérelésével és rendbentartásával. Ez a legnagyobb feladat és a legkomolyabb baj a hirhedt utkeresztezőnél és hiába plakát, figyelmeztető szabályrendelet, rendőr, piros és zöld lámpa, a gyalogosok csökönyösek és megnevelhetetlenek. Ezen tehát úgy kell segíteni, hogy külföldi példára a négy veszélyes sarok járdáját széles területen be kell szegni vaskorláttal, átélhetően rácsos, hogy a veszélyes zónán ne lehessen lelépni a gyalogjáróról a kocsiutra. Négy vaskorlát nem kerül annyi pénzbe, mint amennyibe az a négy állandó rendőr kerül az államnak, akik holtanfáradtan veszekednek, vénasszonyokat hessegetnek vissza, öreg urakat vonszolnak ki a kerekek alól, izzadnak, bajlódnak és mindezt hasztalanul. Mindennap előről kezdek ugyanazt. Ennek egy ellenszere van: rácsot a sarokra.

Nekem pedig köszönetet a jótanácsokért.

Endrődi Béla